

Er der noget, der vil skade os i Udlandets Øjne, saa er det, hvis der kan peges paa Danmark som et Land, hvis seddeludstedende Banks Aktier staar i en Kurs af f. Eks. 80. Man vil sige: der maa være et eller andet i Vejen med dette Land, dets Valuta er ikke paalidelig. Nationalbankens Aktier vil uvægerlig blive brugt som en Slags Barometer til Bedømmelse af vor økonomiske Tilstand, og vi er ikke tjent med at være med til at tvinge dens Aktier ned under Pari eller overhovedet tvinge dem ned.

Men der er en anden Side af Sagen, og det er denne, at det er ganske intetsigende, hvad man vilde opnaa ved at forhindre Nationalbanken i at udbetale en rimelig Dividende — jeg siger udtrykkelig: en rimelig Dividende, for der er ingen Mening i, at den under disse Forhold skal give særlig store Dividender. Det er, som om Nationalbanken var en Institution, som man kunde tage Penge fra eller beholde Penge tilbage fra, uden at det generede noget Menneske. Men maa jeg spørge: hvem er Aktionærer i Nationalbanken? Vi ved, at den Gang Nationalbanken blev stiftet, blev Aktierne af en ganske ejendommelig Art, ganske overordentlig smaa i Forhold til Aktier i al Almindelighed. Det var et Utal af meget smaa Aktier, hvorpaa Nationalbanken blev grundet. Nu ved jeg ikke, i hvilken Grad muligvis disse Aktier i Tidens Løb er blevet samlet paa enkelte Hænder, det er muligt, at der er store Kapitalister, store Kapitalinstitutter, der har en Del af dem. Jeg ved ikke, hvor de er henne, man kunde maaske nok faa det at vide, og det kunde eventuelt have Interesse for Udvalget at faa det at vide.

Men jeg ved saa meget, at der rundt omkring i Landet er en Mængde Legater, gamle Embedsmænd og Pensionister og mange smaa Landbosparekasser og smaa Provinsbanker, der ligger inde med Nationalbankaktier. Og er man klar over, at man ved at forholde dem Dividenden paa mange Punkter berøver dem Ting, der er nødvendige for dem, dels til deres Eksistens og dels, for Pengeinstitutternes Vedkommende, til at holde deres Balance? Tør man virkelig gaa hen og skade disse Interesser?

Og hvad vilde hele det Beløb saa nytte? Nationalbankens Aktiekapital er paa 27

Mill. Kr., og lad os nu sige, at den er saa flot at give 10 pCt. i Udbytte, det bliver 2,7 Mill. Kr. Det er Penge for mig, det indrømmer jeg, og for adskillige i denne Sal, formoder jeg. Men overfor det Spørgsmaal, vi her drøfter, nemlig Tilvejbringelse af Balance i Landets Valuta, er det for intet at regne, bogstaveligt talt, ved Siden af det, der skal gøres. Enten vi forholder Nationalbankens Aktionærer den Smule Dividende, eller vi ikke gør det, tror jeg ærlig talt, vi naar Kronen i Pari nøjagtig paa samme Tidspunkt. Med andre Ord, jeg finder det saa smaaligt overfor de paagældende, hvorimellem vi maa huske paa der er Masser, som utvivlsomt ikke er i Stand til at bære det Tab uden Smerte. Og de har jo i Forvejen baaret deres Smarter sammen med andre Mennesker. De har nemlig baaret Faldet i Kronen sammen med alle os andre, derigennem at den Krone, de faar i Rente, er formindsket, deres Indtægt er formindsket i samme Forhold som vor Økonomi i ren Almindelighed.

Jeg har ønsket at gøre denne Bemærkning, netop fordi det ærede Medlem Hr. Rode har draget dette Spørgsmaal frem. Det vilde være smaaligt at handle saaledes, og det spiller ingen Rolle paa Grund af Beløbets Ubetydelighed, men det er skadeligt for Landets Økonomi, i alt Fald, hvis vi gaar saa vidt, at vi presser Nationalbankens Aktier ned til Pari eller derunder.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg gaar til disse Forhandlinger med god Villie til at faa et Resultat ud af dem paa en saadan Maade, som saa nøje som muligt er i Overensstemmelse med det, jeg her har skitseret. Mit Hovedpunkt er dette: lad os ved gode Ord og ved Underhandlinger stramme Nationalbanken op til at være med. Tvinge den kan vi i Virkeligheden ikke, thi vi har ikke andre Midler til at tvinge den end Midler, der vil gaa ud over os selv. Hvis vi tvinger den til Gulddindløsning, saa er det langt det værste for os. Men lad os sige til den: Gør Arbejdet sammen med os, med Regering og Rigsdag, og lad os lave det sammen saaledes, at det Standpunkt, du en Gang har naaet, giver dig aldrig Slip paa. Saa naar vi nok inden saa forskrækkelig lang Tid ved fælles Hjælp op i Pari. Der er maaske nogle, der vil mene, at det vil ske for hurtigt. Det skal de saa vist ikke være bange for, den eneste